Omul lăsat aproape mort la marginea drumului

Toți căutăm odihnă. Muncim toată săptămâna și așteptăm sfârșitul ei. Muncim tot anul și așteptăm concediul. Ne spunem că, atunci când vom avea o casă mai mare, mai mulți bani sau mai puține griji, vom fi în sfârșit liniștiți. Și totuși, de multe ori ne întoarcem din concediu la fel de obosiți. Trupul s-a odihnit, dar sufletul nu.

Asta pentru că oboseala cea mai grea nu este a trupului, ci a inimii. Ne obosesc certurile, supărările pe care le purtăm de ani de zile, grija de a nu fi mai prejos decât alții, dorința de a avea mereu dreptate, gândul la cel care ne-a nedreptățit. Mulți nici nu știu ce caută. Simt doar un gol pe care nimic nu-l umple și trec de la un lucru la altul, sperând că următorul le va aduce liniștea.

Biblia descrie foarte bine starea aceasta. Spune că inima omului care trăiește departe de Dumnezeu este „ca marea înfuriată, care nu se poate liniști” (Isaia 57:20). Poți avea o casă frumoasă pe malul mării, dar dacă marea dinăuntrul tău e în furtună, nu ai odihnă.

Două lumi

Biblia vorbește despre două feluri de a trăi. Pe unul îl numește „lucrurile de pe pământ”, iar pe celălalt „lucrurile de sus”. Când auzim „lucrurile de pe pământ”, ne gândim la bani și la bunuri. Dar Biblia se gândește mai ales la ce se petrece în inimă.

În lumea în care trăim, regulile sunt cunoscute de toți. Ești învățat de mic să te aperi, să răspunzi cu aceeași monedă, să nu lași pe nimeni să te calce în picioare. Îi judeci pe alții repede și pe tine încet. Pentru greșelile tale găsești mereu o scuză; pentru ale altora, niciuna. Ții minte cine ți-a greșit. Vrei să ai ultimul cuvânt.

În lumea lui Dumnezeu, regulile sunt altele. Isus a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri” și „Fiți milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca 6:35–36). Nu a spus doar să nu-i urâm pe cei care ne fac rău, ci să le facem bine. A mai spus: „Nu judecați, și nu veți fi judecați… iertați, și vi se va ierta” (Luca 6:37). Și a cerut să-l iubim pe celălalt „ca pe noi înșine”, adică să-l judecăm cu aceeași îngăduință cu care ne judecăm pe noi.

La prima vedere, regulile acestea par imposibile și chiar nedrepte. Dar uitați-vă la ce aduce fiecare. Supărarea pe care o porți față de cineva te apasă pe tine, nu pe el. Dorința de răzbunare nu se satură niciodată. Grija de a avea dreptate te ține mereu încordat. Lumea aceasta promite liniște, dar cere o luptă fără sfârșit. Lumea lui Dumnezeu pare să ceară mult, dar dă odihnă.

Un om căzut la marginea drumului

Isus a spus odată o povestire simplă. Un om călătorea pe un drum pustiu, a fost atacat de tâlhari, jefuit, bătut și lăsat aproape mort. Pe drum au trecut doi oameni foarte religioși. L-au văzut și au mers mai departe. Nu i-au făcut niciun rău; doar au trecut pe alături. Apoi a trecut un străin, dintr-un neam disprețuit. Când l-a văzut, i s-a făcut milă. S-a oprit, i-a legat rănile, l-a dus la un han și a plătit pentru îngrijirea lui (Luca 10:30–35).

Povestirea arată foarte limpede diferența dintre cele două lumi. Toți trei au văzut același om. Primii doi au văzut un necaz din care să se țină departe. Al treilea a văzut un om pe care să-l ridice. În lumea noastră e normal să treci mai departe. În lumea lui Dumnezeu, te oprești.

Invitația

Isus nu doar a vorbit despre odihnă, ci a și oferit-o: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28–30).

Jugul era bucata de lemn pusă pe grumazul boilor, ca să tragă împreună plugul. Pare ciudat să promiți odihnă și să dai un jug. Dar fiecare om poartă deja un jug: jugul mândriei, al supărării, al fricii, al dorinței de a fi mereu primul. Acesta este jugul greu. Isus ne invită să-l lăsăm jos și să-l luăm pe al Lui, care este ușor.

Și ne spune ce să învățăm de la El: blândețea și smerenia. Blândețea nu înseamnă slăbiciune. Isus avea toată puterea, dar n-a folosit-o ca să lovească. Când a fost batjocorit, n-a răspuns cu batjocuri. Inima mândră se simte mereu atacată, se compară, se apără și se mânie. Inima smerită nu mai are nimic de apărat și de aceea poate fi liniștită. Mândria aduce război în suflet; smerenia aduce pace.

Mulți cred că pacea vine abia după moarte. De aceea spunem la înmormântări „Odihnească-se în pace”. Dar Isus vorbește despre o odihnă care începe de acum, în mijlocul vieții, chiar și în mijlocul furtunii. Odată, pe mare, ucenicii Lui se temeau că se vor îneca, iar El dormea liniștit în corabie (Marcu 4:38). Aceasta este pacea pe care o dă: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea” (Ioan 14:27).

Cu mult înainte, un profet a spus aceeași invitație în câteva cuvinte: „Întrebați care este calea cea bună, umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Ieremia 6:16). Odihna nu vine schimbând locul în care trăim, ci schimbând felul în care trăim. Invitația este pentru oricine: să încerce calea lui Isus, să ierte, să se oprească lângă cel căzut, să lase jos jugul mândriei. Și acolo, pe drumul acesta, să găsească odihna pe care a căutat-o toată viața.

Sursa: *Omul lăsat aproape mort la marginea drumului* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/omul-lasat-aproape-mort-la-marginea-drumului